

Sociální trojčlennost - část I.

TROJČLENNÝ SOCIÁLNÍ ORGANISMUS - IDEA, PRINCIPY A CESTA K USKUTEČNĚNÍ

(Následující text vznikl jako výtažek z veřejné diskuse o Trojčlenném sociálním organismu, která vznikala na základě zveřejnění Programového prohlášení Obnoveného fóra na internetové stránce <http://www.obnovene-forum.estranky.cz/>. Jako takový projevuje text určitou heslovitost a opakování témat popisovaných z různých pohledů. Protože veřejná diskuse pokračuje dál, má tento text charakter aktuálního fragmentu. Předchozí prostudování Programového prohlášení, které je i s návrhem Ústavy TSO umístěno na uvedených stránkách, usnadní orientaci v následujícím textu.)

Úvodem

„Moc peněz se v době míru přizívuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí. Je despotičtější než monarchie, nestoudnější než samovláda, sobečtější než byrokracie. V blízké budoucnosti vidím příchod krize, která mě znervózňuje a vyvolává u mě obavy o bezpečnost mé vlasti. Na trůn byly posazeny korporace, bude následovat éra korupce na vysokých místech a moc peněz v zemi se bude snažit rozšířit svou vládu tím, že bude pracovat na předsudcích lidu, dokud nebude bohatství této země soustředěno v rukou několika lidí a Republika nebude zničena... V této chvíli se bojím o osud své vlasti víc než kdykoli předtím, dokonce víc než v dobách války.“ Abraham Lincoln

Trojčlenný sociální organismus (dále jen TSO) je pozitivní odpovědí na Lincolnovy obavy, neboť představuje takový společenský nástroj, který naprosto vylučuje dosavadní nadvládu korporací, korupce a moc „vyvolených“. Správa veřejných věcí nebyla do dnešních dnů naplněna vzájemným lidským soužitím, kde platí tolerance, sounáležitost a pohoda. Chceme-li, aby v sociálních vztazích vládla tolerance, pak k tomu pouhá idea nestačí. K tomu je třeba zavést taková sociální pravidla hry, která intolanci oproti toleranci znevýhodní.

TSO taková pravidla přináší.

Návrh ÚSTAVY TSO

II. varianta Programového prohlášení trojčlenného sociálního organismu upřesněná na základě probíhající diskuse

Horní trojnost (zákonodárná):

1. orgán sféry **kulturní** = princip volnosti (mravně-duchovní = vnitřní i vnější svoboda)
2. orgán sféry **politické** = princip rovnosti (morálně-duševní = rovnost práv i povinností)
3. orgán sféry ekonomické = princip bratrství (tělesně-fyzického = dělba práce, solidarita atp.)

Každý orgán (1,2,3) horní trojnosti vykazuje dvojí zákonitost:

A/ zákonitost vnějšího zaměření = konkrétní ustanovení uzákoněná příslušným zákonodárným orgánem

B/ zákonitost vnitřního členění = sbor zástupců pověřených ke konkrétnímu zákonodárnému úkonu

Dolní trojnost (výkonná):

1. organizace **kulturní** = **rodina** (základní článek) + škola, zájmová a kulturní organizace, hnutí atp.
2. organizace **politická** = **obec** (základní článek) + svaz obcí atp.)
3. organizace **hospodářská** = **živnost** (základní článek) + výrobní podniky, služby, trh, atp.)

Každá organizace (1,2,3) dolní trojnosti vykazuje dvojí zákonitost:

A/ zákonitost vnějšího zaměření = daná jejím účelem a zákony příslušné sféry horní trojnosti

B/ zákonitost vnitřního členění = trojjednost principů horní trojnosti (viz. B₁₂₃)

1/ Dvojí zákonitost (AB) v rodině:

A/ vnější poslání rodiny = péče o tělo a výchova duše ke svobodě (k vnitřní schopnosti svobody)

B₁/ volnost muže a ženy = individuální vnější svoboda (nepodřízenost partnerovi)

B₂/ rovnost manželů či rodičů = rozhodování o společných věcech na základě dohody

B₃/ bratrství muže, ženy a dětí = dělba práce (mateřská péče, otcovská výchova a poslušnost a učenlivost dětí)

2/ Dvojí zákonitost (AB) v obci:

A/ vnější poslání obce = realizace sociální rovnosti

B₁/ volnost plnoprávných občanů = vnější (sociální) svoboda = právo veta

B₂/ rovnost lidských a občanských práv (např. práva na ZŽP¹) a povinností (např. ZPP¹)

B₃/ bratrství plnoprávných občanů = škoda občana je škodou obce a škoda obce je škodou občanů

3/ Dvojí zákonitost (AB) v hospodářském podniku:

A/ vnější poslání podniku = vyrovnávání konkrétní poptávky konkrétní nabídkou

B₁/ volnost = smluvní strany (smlouvy mezi spolupracujícími podílíky, bez nadřízených a podřízených)

B₂/ rovnost = podíl na produkci odpovídá podílu na tržbě, nákladech a investicích (tj. na majetku podniku)

B₃/ bratrství = dělba práce a směna² mezi podílíky (dodavatel - odběratel)

Plnoprávný občan zosobňuje jednotu dvojí trojnosti (dvojí trojjedinost):

Komu (s lidskými právy), je z vůle spoluobčanů (disponujících právem veta) přiznáno (popř. odebráno) občanství v obci, ten nabývá (popř. pozbývá) plná občanská práva a povinnosti:

E/ vnější (sociální) možnost svobody (právo veta)

F/ dvojí moc (zákonodárnou a výkonnou):

a/ moc zákonodárnou realizuje (v horní trojnosti) skrze zástupce (pověřeného jen ke konkrétnímu zákonodárnému úkonu)

b/ moc výkonnou realizuje (v dolní trojnosti) bezprostředně:

- v kulturní organizaci (v rodině atd.) na základě dohody s partnery

- v politické organizaci (v obci) jako občan s právem veta (v obecních věcech, jež se ho týkají),

jako občanský soudce³ (obrátl-li se na něj sporné strany), jako příslušník domobran (policejní, vojenské aj.)

- v hospodářské organizaci (v živnosti atd.) v míře svého podílu na produkci

Občanská práva a povinnosti, přesahují (jsou navíc, nad) lidská práva a povinnosti.

Lidská práva a povinnosti:

X/ obecná = právo nebýt nikým poškozen a povinnost nezpůsobit nikomu škodu

Y/ konkrétní = právo na ZŽP¹ a ZPP¹

Obecného lidského práva (X) se lze domáhat u občanského soudu kterékoliv obce, bez ohledu na příslušnost k ní.

Konkrétní lidské právo (Y) lze realizovat jen v konkrétní obci, k níž člověk přísluší buď jako plnoprávný občan, nebo jako příslušník domácnosti (rozšířené rodiny) plnoprávného občana (poručníka)...

Poznámky:

¹ZŽP = základní životní potřeby, ZPP = základní pracovní povinnost...

²směna:

a/ předmětem směny může být jen zboží (služba, právo disposiční, autorské atp.)

b/ předmětem směny nesmí být pracovní síla, lidské schopnosti, pozemek, surovina atp.

Surovina se může stát zbožím jen v míře jejího zpracování (v míře tzv. „přidané hodnoty“).

Poplatek za pronájem pozemku představuje náhradu škody způsobené občanům, kteří jsou z užívání pronajatého pozemku vyřazeni. Proto je pronajímatelem pozemku obec (popř. svaz obcí). To platí o pronájmech těžebních práv (nad i pod zemí).

Mimo náhrady škody (nájem aj.) se v TSO nikde žádné jiné poplatky neplatí (tzv. „daň“ = krádež)...

³občanský soud (pravomoc a odpovědnost):

Soudcem může (ale není povinen) být kterýkoliv občan (na sporu nezainteresovaný), na něhož se obrátí sporné strany. Občanský soudce rozhoduje pouze o tom, zda došlo či nedošlo k poškození, tj.

a/ o osobě poškozeného (poškozen či nepoškozen)

b/ o osobě škůdce (vinen, nevinen)

O míře škody a způsobu její náhrady rozhoduje výhradně poškozený. Protože nespravedlivý soud škodí, podléhá občanský soudce jinému občanskému soudu (jako případný škůdce)...

* * *

Návrh ÚSTAVY TSO vypracovala iniciativa *Obnovené fórum*, které je v roli jednotlivého „objevitele či vynálezce“, jehož úkolem je ukázat lidem možnost bezkonfliktního řešení sociálního organismu a obhájit toto řešení v „oponentním řízení“, jehož platformou je webová stránka <http://www.obnovene-forum.estranky.cz/>. Obnovené fórum vzniklo 11. září 2007 předložením Programového prohlášení OF.

Poté bylo časodějným vývojem iniciováno založení *Občanského sdružení pro Trojčlenný sociální organismus*, které Ministerstvo vnitra zaregistrovalo 22. 7. 2008 pod IČ 22728856.

Výňatek ze stanov o. s.:

1. **Poslání sdružení**

Dosažení bezkonfliktního spravedlivého sociálního uspořádání společnosti popularizací a aplikováním ideje Trojčlenného sociálního organismu.

2. **Cíle sdružení:**

- 2.1 oslovení nejširší veřejnosti ideou Trojčlenného sociálního organismu (dále jen TSO),
- 2.2 upřesňování programového prohlášení TSO na základě všeobecné diskuse,
- 2.3 metodické propracování jednotlivých článků TSO na základě všeobecné diskuse,
- 2.4 aplikace principů TSO v organizacích podle příslušnosti k jednotlivým článkům TSO (hospodářské, kulturní, politické),
- 2.5 osvětová, poradenská a konzultační činnost,
- 2.6 metodická pomoc státním i nestátním organizacím a firmám,
- 2.7 tvorba vzdělávacích materiálů a programů, publikační a multimediální činnost,
- 2.8 provoz informačního centra (IC) – koordinace a rozvoj,
- 2.9 tuzemská i mezinárodní spolupráce s veřejností, školami, odborníky, sdruženími, organizacemi, nadacemi, fondy, institucemi a společnostmi,
- 2.10 vytváření vzdělávacích center,
- 2.11 školení lektorů metodiky a poslání TSO,
- 2.12 důsledné uplatňování principů TSO v osobním životě.

Vznik a vývoj TSO

Objev horní trojnosti přinesl lidstvu na přelomu 19. a 20. st. Rudolf Steiner. Dolní trojnost, obec, rodinu a živnost zjevuje fyzicky-tělesný svět. K oddělování trojnosti od původní jednoty docházelo postupně v průběhu vývoje lidstva. Tento proces byl dokonán až v průběhu 19. st. a k jednoznačnému odlišení horní trojnosti od dolní došlo až na přelomu 20. a 21. st. olomouckou iniciativou *Obnovené fórum*, které o TSO říká:

TSO máme za jeden z nejlepších léků na zkaženost dnešní doby. Jako Rudolf Steiner i my jdeme s tímto lékem proti „normálnímu“ proudu, a tedy nutně na všech stranách narážíme na odpor. Michelangelo Buonaroti však řekl: „Čím větší klade materiál odpor, tím trvanlivější je dílo!“

Cílem TSO je, aby lépe fungoval mechanismus chodu společnosti –
abychom mohli žít lidsky důstojnější život.

* * *

Skutečnost, že samotní politikové nevědí, kam vývoj směřuje, ukazuje, že to nejsou oni, kdo v jednotlivých státech Evropy vládne. Téměř všude dnes již vládou nadnárodní banky, u nichž je celý svět zadlužen. Protože nepatří žádnému státu, nemohou být jiné než soukromé. To, co se nepodařilo vojenskou mocí Alexandru Velikému, Napoleonovi, Hitlerovi aj., to se podařilo moci peněz libovolně tisknutých bezejmennými soukromníky skrytými v pozadí těchto bank a držícími odtud opratě tzv. „vlád demokratických aj. států“: „Dejte mi kontrolu nad penězi a nebude hrát žádnou roli, kdo vytváří zákony“. (Rothschild)

Když r. 1948 lidé chtěli změnu, zvolili si po totalitě ekonomické (liberální 1. republiky) a totalitě kulturní (protektorátu nacistického Německa) totalitu politickou (vládu jedné strany). Když konečně i v listopadu 1989 zatoužili po změně, zvolili si opět totalitu ekonomickou. Tím se uzavřel bludný kruh totality a nespokojenosti, v němž máme bloudit stále dokola, střídáním tří druhů totality, aniž si kdy pomůžeme k lepšímu životu. Proto přicházíme s metodikou TSO a výzvou k co nejširší společenské diskusi.

Nejen Evropa, ale téměř celý svět je již dlouho jednou ekonomickou totalitou. Veřejné mínění to nevidí, neboť si volí zaprodané politiky, kteří je klamou.

Něco podobného (pouze v evropském měřítku) se událo ve starověku vojenskou expanzí antického Říma. Kdyby zůstalo jen u cílů Říma, byla by tato říše sociálním zlem. Stalo se však něco, o co Řím neusiloval. Jednota jeho říše umožnila bleskové rozšíření křesťanství. Umožní-li dnes jednota Evropy rozšíření TSO, může být vítězství zla opět obráceno v něco dobrého. Člověka je totiž důstojné, aby byl svrchovaným pánem sebe sama. Člověka je nedůstojná nevědomost, nevolnost (aby byl ovládán cizí vůlí jako nesvéprávný) a zvlé (aby svou vůlí potlačoval vůli svéprávného).

Máme-li se ve společenském vývoji posunout dále, musíme se naučit ctít realitu nikoli podle našich egoidních měřítek užitečnosti, ale pro realitu samu. To je kritérium věrné (pravdivé) a životodárné (plodné, moudré) lásky. Pravdivě poznané, bez subjektivních iluzí, jsme pak s to věrně vyjádřit v jasných představách a logických pojmech. Pak také budeme moci plně vědomě zasahovat (bezprostředně konat nebo argumentovat) správně také do okolní reality. Čím více lidí bude k realitě přistupovat podle tohoto nového kritéria, tím méně bude ve světě nepravostí, a tím více bude potenciálních občanů pro TSO. V rámci TSO pak nebude místa pro páchání nepravostí ani u těch, kteří ještě neopustili kritérium užitečnosti. Jiné cesty není.

Pro zavedení TSO je nutno vyvinout určitou politickou aktivitu (např. stranu pro zavedení TSO), aby byl překonán odpor současných politických stran. Taková politická aktivita bude tedy ve skutečnosti apolitická a po skutečném zavedení TSO ztratí jakýkoliv další smysl.

Ministerský předseda Velké Británie Winston Churchill svého času prohlásil zhruba toto: „Demokracie je svinstvo. Nic lepšího však nemáme!“ My jsme se ujali úkolu ukázat, že Winston Churchill pravdu neměl, existuje totiž TSO. V současnosti se TSO zabývají jednotlivci. K jeho realizaci však již jednotlivci nestačí, ale je zapotřebí dostatečného množství budoucích občanů TSO v jeho samosprávních obcích.

Trojčlennost a trojjedinost

Duchovní náboj tří sociálních systémů lze rozpoznat i v trojici neuskutečněných ideálů francouzské revoluce: svoboda-rovnost-bratrství. Tyto vůdčí ideje se přirozeně vztahují ke třem společenským systémům: bratrství ke sféře výrobní (ekonomika), rovnost k právní (politika) a svoboda ke sféře duchovní (kultura) a směřují k jedinému cíli, kterým je svobodná individualita vědomého člověka, nad něhož se společnost nesmí stavět. Ovšem ideál svobody, který má své místo především v duchovní oblasti, musí být v oblasti ekonomické nahrazen ideálem bratrství, nemá-li docházet k neřešitelným problémům, jak je vidíme v dnešním světě. Na sociální dění je třeba pohlížet jako na dynamický proces či jako na živý organismus.

Sociální organismus se skládá ze 3 sfér:

1. sféra kulturní (kulturně-duchovní)
2. sféra právně-politická
3. sféra ekonomická

Každá z těchto tří sfér má své zákonitosti. Promícháme-li je dohromady, pak jedna překáží druhé. Toto vzájemné překážení se pak řeší kompromisy, které nevyhovují žádné z nich. Kompromis je úplatek, který má všechny tři sféry uchláchnit a který přitom nevyhovuje žádné z nich.

Zásadní rozdíl oproti dnešku tedy představuje TSO především tím, že od sebe přísně odděluje, co je jinak zmateno (ekonomii, politiku a kulturu), že nepřipouští zasahování jedné sféry do jiné. I ta nejtěsnější spolupráce má v TSO nepřekročitelné hranice. Nesnadná orientace v tom, co kam patří, je dána naší praktickou nezkušeností s rozlišováním, dosud totiž máme praktické zkušenosti jen s totalitním chaosem. Z vlastní zkušenosti však již dnes víme, že se lze snadněji vyznat v řádu, byť to chvíli trvá, než v chaosu, v němž se nelze orientovat nikdy. Zákonitosti každého ze tří článků sociální trojčlennosti lze demonstrovat na mechanismu vah:

1. **Politiku představují váhy v rovnováze**, neboť politika má garantovat všem bez rozdílu rovnost (rovnováhu) práv a povinností.
2. **Kulturu představují váhy vychylované z rovnováhy** (porušení rovnováhy), neboť poznáváním a učením se prohlubují rozdíly mezi lidmi. I kdyby se všem dostalo stejného vzdělání, přece má každý jiné vlohy a dopracuje se tedy jiných výsledků. Tím je dána nerovnost v kultuře, která

nesmí být potlačována ve jménu politické rovnosti. Tato kulturní nerovnost se tedy musí rozvíjet svobodně u každého podle jeho vloh a zaměření.

3. **Ekonomiku představují váhy uváděné z nerovnováhy zpět do rovnováhy** (úsilí

o rovnováhu). Tato tendence ekonomiky je patrná z tržních vztahů, kde se nabídka snaží vyrovnat poptávce. Tak jako po nasycení přichází časem zase hlad, poptávka se stále obnovuje a proto nemůže být rovnováhy hospodářským úsilím nikdy dosaženo, jako je to možné v politice.

V ekonomice tedy neplatí politická rovnost a to ani v poptávce - každý má jinou míru nebo druh potřeb, ani ve výrobě - každý je produktivní podle schopností a zaměření, které si rozvinul v kulturní sféře. Osamostatněním tří článků sociální trojčlennosti (ekonomiky, politiky, kultury) chrání TSO samosprávu také tří nižších sociálních článků (živnost, obec, rodina). V obci pak lze samosprávu realizovat jen právem veta (viz. níže), jímž je zpětně chráněn také celý TSO.

Systém TSO je sám o sobě natolik propracovaný, že počítá se slabostmi lidí a umožňuje jim eliminovat možnost např. okrádání ostatních spoluobčanů. Je samoléčivý, neboť umožňuje občanům vzdorovat negativním jevům, tlaku korupce, snaze o manipulaci a ovládnutí občanů. Např. radar, jak bude uvedeno dále, nemá v TSO naději ani na „zákulisní jednání“.

Občané v TSO se přirozeně mohou mýlit stejně jako „zástupci lidu“ v totalitách. V TSO však doplatí jen na své vlastní omyly, takže se z nich mohou poučit, zatímco v totalitách doplácí především na omyly cizí. Obecně „zástupci lidu“ na své totalitní omyly nedoplácí, ale naopak za ně dostávají tučné „odškodné“, takže se z nich těžko poučí. To znamená, že v TSO se občané mohou dopouštět chyb jen omylem, zatímco v totalitách se „zástupci lidu“ mohou dopouštět „chyb“ i záměrně.

TSO může čelit i současnému vývoji, který přináší hrozbu v podobě splynutí národů a kultur v jedinou globální monokulturu. Do jisté míry jsou dnes národy a kultury promíchány tzv. ekonomickou migrací. Dosud vstupoval TSO do lidského povědomí jen v podobě horní trojnosti (politika, kultura, ekonomka). Připojením dolní trojnosti (obec, rodina, živnost) získává TSO možnost vypořádat se i s tím, co se nazývá „národnostní konflikt“, neboť tento spočívá na samosprávních obcích. Tyto obce garantují všem občanům rovnost práv, bez ohledu na jejich národnost. S rovností práv ovšem neoddělitelně souvisí rovnost povinností, mezi něž v první řadě patří povinnost nepoškozovat, tedy také neobtěžovat, své okolí. Obtěžování může načas narušovat život obce ne však zablokovat, neboť pro takové případy je tu občanský soud.

Chce-li mít např. někdo výuku svých dětí v jiném jazyce, než je jazyk obecní školy, pak si musí sjednat a zaplatit soukromého učitele, popř. posílat děti do školy v jiné obci, kde se takovým jazykem učí. Nebudou-li však jeho děti ovládat jazyk, jímž se v obci mluví, sotva mohou v této obci počítat se získáním plnoprávného občanství v dospělosti.

Založit TSO v současném totalitním prostředí nebude snadné, není to však nemožné. Je zapotřebí takového počtu aktivních a cílevědomých lidí dostačujícího

k vytvoření alespoň jedné jediné samosprávné obce, která se ve svém okolí stane tím (bude-li úspěšná), čím je kvásek v chlebovém těstě.

Principy TSO, které staví na osobní odpovědnosti jednotlivce, jsou zcela odlišné od historického i současného vnímání společenského uspořádání a mezilidského chování. Otázka, zda TSO není jen pro dokonalé občany je téhož rázu, jako otázka, zda šachy nejsou jen pro velmistry. Jako na pravidlech hry v šachy není nic otázkou výkladu, není ani otázkou výkladu nic na TSO. V sociální oblasti je otázkou výkladu pouze zmatená legislativa současných totalitních režimů. Jako úroveň hráčů určuje úroveň hry, tak úroveň občanů určuje úroveň TSO. Ani ta nejnižší úroveň však neohrožuje ani TSO, ani šachy.

Svoboda

Bez osvojení si sociálního myšlení čili posílení zájmu o společné věci vyzní naprázdno i ta nejušlechtilejší snaha pomáhat bližním a žít s nimi v souladu. K tomuto osvojení je také nezbytné pochopení svobody v pojmovém i významovém smyslu, i když to na první pohled vypadá velmi složitě. Vytrváme-li však, svět, který se nám tím otevře, dostane řád a smysl.

Vždy, když mluvíme o svobodě, je třeba přísně rozlišovat dvojí svobodu - svobodu vnitřní, jako individuální schopnost svobody (svobodomyšlnost) a svobodu vnější jako vnější projev realizace vnitřní svobody. Vnitřní svoboda se dá zevně realizovat pouze v podobě takového sociálního uspořádání, které vnější projev vnitřní svobody skutečně umožňuje (TSO) a ne pouze deklaruje.

Zjednodušeně lze říci, že vnitřně svobodní můžeme být, jen když nepodléháme a neotročíme předsudkům, které jsou člověku buď zcela přirozené (antipatie, sympatie, sebeláska...), nebo uměle vsugerované (víra, přesvědčení, učení...). Vnější svobodu si také nesmíme plést s ničím neomezovanou libovůlí či zvůlí. To znamená, že vnější svobodu nelze pokládat za něco neomezeného. Na druhé straně však tuto vnější svobodu nelze vymezovat zvenčí např. Engelsonou poznanou nutností. Vnější svoboda musí být omezována z vlastního svobodného nitra (ohleduplností, obětí lásky atp.), aby neobtěžovala (neomezovala zvenčí) svobodu jiných.

Lidé se většinou domnívají, že být zevně svobodný znamená dělat a mluvit si co chci, bez jakéhokoliv omezení. Jenže, děláme-li si neomezeně, co chceme, dříve či později narazíme na souseda, který si chce rovněž dělat neomezeně, co chce. Takto pojímaná vnější neboli sociální svoboda tedy vede nutně ke kolizím, znemožňujícím nekonfliktní soužití, nekonfliktní sociální společenství.

Dělat si neomezeně, co chci, je iluzí vnější svobody, která je ve skutečnosti jejím omezováním. Je konkurencí svobody, vedoucí ke vzájemnému omezování, útlaku, terorizování a ponižování. Proto omezování vnější svobody není vnější svoboda, ale zvůle, či libovůle = možnost dělat si neomezeně, co chceme. Rozdíl mezi vnější (sociální) svobodou a zvůlí (resp. libovůlí) je v tom, že pravá vnější svoboda (na rozdíl od zvůle a libovůle) vnější svobodu neomezuje, nekonkuruje svobodě jiných, jak tvrdí Robespierre („svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého“). Robespierre má pravdu jen v jednom: Vnější svoboda je omezená! Otázkou ovšem je: Čím může být vnější svoboda omezená, ohraničená? Odpověď spočívá v zákonitosti,

že nekonečné není reálné. Má-li být svoboda reálná, musí být konečná, tedy ohraničená, omezená, nikoli nekonečná, neomezená. Možností reálné svobody je tak jednoznačně vymezená volnost konečného prostoru. V případě vnější (sociální) svobody je tato konečná prostorová volnost vymezena TSO, konkrétně pravidly jeho politické sféry (rovnosti) a právem veta v samosprávné obci. Pravidla TSO však přímo nevymezují vnější sociální svobodu, ale usilují pouze o to, aby v TSO nebyl nikdo poškozován fyzicky, morálně ani mravně. To proto, že reálnou sociální svobodu (její neomezování) nelze zaručit nijakými zákony či pravidly. Lze ji chránit pouze nepřímou, pravidly, která v případě poškození, zaručují neprodlenou náhradu způsobené škody (viz níže). I přes neprodleně zaručenou náhradu škody by však příliš časté či neustálé poškozování fakticky vnější svobodu neumožňovalo. Proto vnější (sociální) svoboda není v TSO přístupná nezpůsobilým (nedospělým, hulvátům, dravcům, recidivistům atp.). Teprve za těchto podmínek má pro vnější svobodu neprodlená náhrada škody smysl, ač sama (náhrada škody) vnější svobodu nepředstavuje, ani ji nijak nevymezuje.

Nutnost neprodleně nahradit způsobenou škodu podněcuje k ohleduplnosti:

Vnější (sociální) svoboda musí být omezena, ohraničena vlastní vnitřní svobodou (svobodomyšlností), vlastní svobodnou vůlí, projevující se zevně jako vlastní ohleduplnost, nikoli iluzí cizí sociální svobody!

Stane-li se poškození nechtěně, koriguje toto nedopatření náhrada škody. Stane-li se tak úmyslně, koriguje tuto z vůli (resp. libovůli) nejen náhrada škody, ale také možná ztráta občanských práv. Protože se svoboda nemůže a nesmí vztahovat na možnost působení škody druhým, nelze svobodně prezentovat ani názory, které někoho poškozují, urážejí či pomlouvají. Zkrátka, vnější svoboda je jen pro vnitřně svobodné, svobodomyšlné, kteří jsou mimo jiné schopni ohleduplnosti! Svoboda není pro škůdce!

Svoboda souvisí se svobodnou volbou. Ke skutečně svobodné volbě může člověk dospět jen na základě správné a hlavně láskyplné výchovy, na níž může zdravě rozvíjet své vlastní poznávání reality a sbírat životní zkušenosti. Proto TSO staví nade vše svobodu lidské individuality – to znamená, že TSO mohou založit pouze lidé, kteří nad individuální svobodu nic jiného nestaví.

Se svobodou souvisí i láska, neboť jen vnitřně svobodný (svobodomyšlný) člověk může milovat pravou láskou.

Sociální svobodu nelze uzákonit, neboť vázána k zákonu, nemůže být vpravdě svobodná. Čím více sociální svobodu uzákoňujeme, tím víc ji omezujeme! Proto TSO stojí a padá s právem veta plnoprávného občana v samosprávné obci. Toto právo, které je základním kamenem TSO, musí být nadřazeno veškerým vztahům (zákonům a smlouvám).

Každé právo relativně souvisí s nějakou povinností, proto i s právem veta souvisí povinnost neomezovat svou občanskou svobodou svobodu jiného občana a povinnost nahradit případnou škodu (např. způsobenou vetem). V TSO může něčí aktivitu znegovat pouze ten, koho tato aktivita prokazatelně poškozuje nebo obtěžuje. Nепrokáže-li ovšem nijakou škodu, sám se svou neoprávněnou negací

stane škůdcem. Jen tak lze naplnit sociální svobodu, neboť jinak sociální svoboda není možná!

Kdo nechce být aktivní, nemůže být svobodný. Ideje TSO stavíme na hlasu zdravého rozumu a na chronicky špatných zkušenostech nejen s politickými „odborníky“! Lidé se nesmí nechat zastupovat tam, kde svou aktivitou mohou své věci zařizovat sami! Uvědomme si, že i kasař je odborník. Odborník, který nám není podřízen, je nám pouze ke škodě!

TSO garantuje svobodu oddělením rovnosti (politiky) od svobody (kultury) a bratrství (ekonomiky), neboť svoboda v ekonomice je ve skutečnosti pouhou zvůlí dravce na úkor bratrství, stejně tak je zvůlí svoboda v politice na úkor rovnosti. Údajná ekonomická a politická svoboda je zvučle, která atakuje nejen zákony bratrské spolupráce a rovnosti práv a povinností, ale ve svém důsledku také skutečnou lidskou svobodu (kulturu). V dnešních totalitních režimech ve skutečnosti nemáme nijakou svobodu, ale pouze v různých státech různě omezenou vnější volnost.

Jestliže chceme namísto svobody nastolit v ekonomice bratrství a v politice rovnost, pak jen proto, že svoboda do ekonomiky a politiky nepatří. Svoboda v ekonomice a v politice nastoluje animální „zákon džungle“, jenž dává volnou ruku dravcům na úkor svobody jejich obětí, které by se rovněž chovaly jako dravci, kdyby nepodlehly silnějším.

Jeví-li se to jako něco neobvyklého, pak to jen dokládá tragedii lidstva, které ve své nevědomosti připustilo, aby zmatení a zvrácenost bylo nejen něčím obvyklým, ale dokonce zákonným.

TSO je sociálním lékem a představuje východisko z totality, tak jako otevřená mříž představuje únik z vězení. Nevyužije-li vězeň této možnosti úniku z obavy, že se do vězení může zase vrátit, pak tu máme co činit s bláznovstvím, proti němuž není léku. Možnost, že by TSO zakládali blázni je do značené míry vyloučena tím, že zakladatelé TSO budou muset vynaložit nemálo ducha a energie na jeho zavedení v současných totalitních podmínkách. Kdo se osvědčí, nebude si TSO vykládat libovolně, pro toho TSO význam neztratí. Pokud přece ano, v nejhorším případě se vrátí tam, kde je nyní.

Otázkou svobody je i účast na domobraně. Domobrana jako povinnost svobodného občana sociální svobodě nijak neprotiřečí, neboť není právo (např. právo veta) bez odpovídajících povinností (např. domobrany). Pacifismus nemá s domobranou nic společného. Kdo se nechce bránit, jako by otevřel dveře svého domu všelikým škůdcům. Jeho věc. Nechť se však potom nedomáhá pomoci spoluobčanů (domobrany) na dopadení škůdce, neboť on jim v případě jejich poškození pomoc odmítá (odmítá účast na domobraně). To není mírumilovnost, to je pokrytecký egoismus, jenž chce být chráněn, veškerá rizika obrany však přenechává spoluobčanům. Takový egoista nechť se ani nedomáhá práva na náhradu škody. Za jeho vypočítavost ho nemusí trestat obec, za to ho vytrstají nikým neohrožovaní škůdci.

Právo veta

V TSO není vyšší moci než moci jednotlivých občanů s právem veta.

Právo veta má přinutit každého, aby se snažil se svým spoluobčanem domluvit a nehledal cestičky, jak ho podvést. Je to opatření, na které nejsme zvyklí a obáváme se proto, že se občané s právem veta budou chovat stejně bezohledně ke svým spoluobčanům jako dnešní totalitní moc. Právě proto, že tzv. „demokraciím“ na jednotlivém občanovi vůbec nezáleží, musí se občané poohlédnout po možné změně. V TSO jde o jednotlivého občana, který si své zájmy může ochránit pouze a jen právem veta. Světové sociální katastrofy (války, hladomory, pandemie, inflace, hospodářské krize, státní bankroty, státní terorismus), to rozpoutaly vždy jen vládnoucí elity, nikdy jednotlivý občan, který řekl „ne!“ Kdyby jeho „ne!“ mělo takovou platnost, pak by k uvedeným katastrofám nikdy nemohlo dojít.

Právo veta se vztahuje pouze na případné změny uvnitř obce, která v TSO představuje politickou organizaci dolní trojnosti. Zde ho mohou použít pouze ti občané, jichž se případ, který mohou vetovat, bezprostředně týká. Například změnu, která se týká občanů bydlících v jedné ulici, mohou vetovat pouze oni, nikdo jiný. Právo veta se nevztahuje na volby do tří samostatných zákonodárných sborů (kulturního, politického, ekonomického), zde rozhoduje většinové ano.

V TSO neřídí obec „malý parlament“ v podobě obecního zastupitelstva, ale samotní občané. Proto nemá obec představovat příliš velký územní celek. Tak např. samosprávné obcí nemůže být velké město, ale městská čtvrť, zvaná řecky „demos“ - odtud „demo-kracie“. Celé město pak představuje „svaz obcí“. To, co je dnes obecním zastupitelstvem, jsou v TSO lidé, kteří obecní věci spravují podobně, jako např. advokát spravuje právní záležitosti svých klientů, aniž o nich může sám rozhodovat.

To, co tu hlásáme, není anarchie, ani tzv. „demokracie“, ale samospráva ochraňující sociální svobody jednotlivce proti pletichaření při hlasování tzv. „většin“.

Pletichář si vždy najde cesty, jak pro naplnění svých zájmů získat (např. úplatkářstvím) potřebnou hlasující většinu. Tomu jednou provždy zabrání právo veta, jako jediný skutečně účinný prostředek proti korupci. Občanské právo veta nemá za cíl zlepšit korupční prostředí v rámci tzv. „demokracie“, ale v rámci TSO ho úplně vymýtit.

Pokud má ve skutečné demokracii vládnout většina, pak tuto ideu naplňuje pouze a jen právo veta, neboť dává vládu všem občanům obce, nikoli menšině zkorumpovatelných zastupitelů, poslanců, ministrů. Vždyť tito „zástupci lidu“ ve skutečnosti nezastupují ani většinu, ale zmanipulovanou menšinu účastníků voleb. Většina lidí k volbám nechodí, protože se přesvědčili, že ať zvolí kohokoli, stejně se „vývoj“ uskutečňuje na její úkor, nikoli k jejímu prospěchu.

Z uvedeného vyplývá, že právo veta nemůže existovat mimo TSO, neboť ho totalitní moc nepřipustí. Ani TSO bez práva veta nemůže existovat, neboť kdo jiný by zákonodárce držel na uzdě, aby svého zákonodárného poslání nezneužili ve svůj prospěch? TSO s právem veta je samosvorné! TSO na uzdě práva veta brání totálnímu rozvratu (obce, rodiny, živnosti), právo veta zastřešené TSO je jediným možným mechanismem realizace individuální sociální svobody.

Protože každé právo neoddělitelně souvisí s odpovídající povinností, souvisí právo veta s povinností zdůvodnit ho a nahradit vetem způsobenou škodu, pokud

nějaká vznikla. Tím odpadá zneužití veta svévolí a kverulantstvím. Proto TSO mohou založit jen lidé, kteří právo veta chtějí a vědí, proč ho chtějí. Ti, co TSO nechtějí, ti se na jeho zakládání prostě nebudou podílet a nestanou se ani občany jeho samosprávné obce (zůstanou občany totalitního režimu). Ostatní, např. těžkopádní lidé, mohou být (ale nemusí) mezi plnoprávné občany přijati právě jen z jednomyslného rozhodnutí plnoprávných občanů. Pokud pak plnoprávný, ale těžkopádný občan nedokáže vyjádřit své „ne!“, pak prostě nic nevetuje a žádný problém tu není. Pokud ovšem vyjádří své „ne!“, avšak nedokáže své veto zdůvodnit, pak mu hrozí občanský soud (viz níže) jako škůdci. Ukáže-li se, že nechtěl škodit, ale je to „prostáček“, který se plnoprávným občanem stal pouze nedopatřením, občanství mu bude odebráno a dál tu již nijaký problém není.

V případě práva veta je zřejmé, že zastupitelstvo v samosprávné obci nebude zasedat, aby vymýšlelo podvody, které nemají šanci přes právo veta projít! Zasedání tím ubude a občanské spolupráce přibude. Nikdo přece nebude vetovat věc, která je pro něho výhodná. Navíc každý musí své veto zdůvodnit. Nebude-li podloženo ohrožením jeho zájmů, ale bude pouze kverulantské, tu příslušný občan zjevně poškozují ostatní spoluobčany, což řeší občanský soud.

Obáváme-li se možnosti zneužití práva občanem nebo zastupitelem, je třeba si uvědomit, že v zásadě vzato je zneužitelné všechno! Aby nikdo nezneužíval své volnosti (např. k alkoholismu), museli bychom všechny uvázat na řetěz.

Jsou tu však jisté rozdíly v zainteresovanosti na předmětu rozhodování:

- a/ totalitní zastupitel rozhoduje zpravidla o tom, co se má stát v obci, ve které nežije, takže nebude vystaven případným negativním následkům svého rozhodnutí, či projevům nevole sousedů
- b/ občan s právem veta rozhoduje vždy o tom, co se má stát v obci, ve které žije, takže bude vystaven případným negativním následkům svého rozhodnutí, či projevům nevole sousedů

Jsou tu také rozdíly v motivaci při rozhodování:

- a/ důvodem zneužití pravomoci zastupitelem může být kverulantství nebo korupce (zištná, spiklenecká atp.)
- b/ důvodem zneužití práva veta občanem může být jen kverulantství

Jak je patrné, možností zneužití práva veta občanem je méně než zastupitelem.

Jsou tu také rozdíly v možnostech prevence, dokazování a trestání zneužití:

- a/ u zastupitele není prevence ani důkazu a případný trest (v nejkřiklavějším případě) je max. formální (odvolání z funkce)
- b/ projevuje-li se někdo již ve své nezletilosti jako kverulant (či jinak negativně), občané ho mezi sebe prostě nevezmou.

Občan musí své veto spoluobčanům zdůvodnit, např. tím, že by případnou změnou v obci utrpěl škodu. Jde-li o škodu jednorázovou, lze mu ji nahradit a dosáhnout tím odvolání veta. Trvalou škodu lze odvrátit např. tím, že danému občanu nabídneme výhodnou změnu bydliště. Neutrpí-li občan žádnou škodu (hmotnou, morální nebo mravní) a přesto trvá na vetu, pak způsobuje škodu spoluobčanům a věc řeší občanský soud, který jeho veto může prohlásit za neplatné.

Trvá-li občan na svém vetu i po prohraném soudu, hrozí mu pro zjevné kverulantství zbavení občanství...

TSO veškerý zločin minimalizuje tím, že veškerou výkonnou i zákonodárnou moc ponechává plně v rukou řadových občanů, kteří nejlépe vědí, co potřebují a co jim vyhovuje. Pokud se zmýlí, zaplatí za své vlastní, nikoli za cizí omyly. Právo veta pak spolehlivě ubrání menšiny a jednotlivce proti případným spikleneckým většinám.

Kolik duševního úsilí dovedou lidé vynaložit k vymýšlení těch nejbizarnějších námitek proti právu veta, zatímco pro právo veta nejsou ochotni vymyslet nic. Alexandr Puškin o tomto pozoruhodném jevu praví:

„Nestojí stádo o svobodu

- dědictvím jeho z rodu k rodu

je chomout s rolničkou a bič!“

(báseň: „Vyšel jsem dřív než hvězda ranní“)

Námítky proti občanskému právu veta jsou téhož ražení jako výrok: Než riskovat zneužití sociální svobody (práva veta), to ať jsou raději všichni sociálně nesvobodní! Nebo: Než riskovat zánik TSO návratem k totalitě, tak to raději zůstaňme v totalitě! Popř.: Ať se doživotně uvězněný nepokouší o útěk. Mohli by ho chytit a uvěznit!